

Jarmo Uusi-Rintakoski

KOT

KAS

POHDINMYLLY

KOTKAS

Jarmo Uusi-Rintakoski

Pohdinmylly • Helsinki

Kansi: Anna-Liisa Huhtala-Fiskars
Taitto: Kirjalabyrintin palaute- ja muokkauspalvelu
www.palautepalvelu.kirjalabyrintti.net

© 2024 Jarmo Uusi-Rintakoski
Kustantaja: Pohdinmylly, Helsinki, Suomi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-65445-0-2

Pohdinmylly
www.pohdinmylly.fi

*Anna-Liisalle jonka matkapäiväkirjoja olen
saanut surutta käyttää ja väärinkäyttää*

Kotkas

Esseeromaani vanhasta
miehestä, vitutuksesta ja tupakoinnista

Mutta kun sitten viisaat tulivat nilkuttaen ja ontuen kaikessa lähimmäisenrakkaudessaan, ponnistellen ja seisten varpaillaan kaikessa oikeamielisyydessään, alkoi taivaan alla epäily. Viisaat piehtaroivat musiikissa ja töhrivät sitä joka paikkaan, he pitivät meteliä rituaalien puolesta ja löivät rintoihinsa ja siitä alkoi taivaan alla hajaannus.

Chuangtse

*Die Krähen schrei'n
Und ziehen schwirren flugs zur Stadt
- bald wird es schnei'n
Weh dem, der keine Heimat hat.*

Nietzsche

*Kuluneissa, ikääntyneissä ruumiissaan
kyyhöttävät vanhojen miesten sielut.
Miten sääliittäviä ne raukat ovat,
miten ikävissään elävät kurjaa elämäänsä.
Ja miten pelkäävät sen menettävänsä, miten hellivät sitä,
nuo neuvottomat ristiriitaiset sielut,
jotka tragikoomisina kyyhöttävät
ikikuluissa kauhtuneissa nahoissaan.*

Kavafis

Se oli selonteko matkasta San Franciscosta Norjaan, siitä miten muukalainen näkee maan – aina ikkunoista sisään, ei koskaan ulos niistä –

Sandemose

Sisällys

Osa I: paluu	13
Osa II: Sä-Passiivi	43
Osa III: kotiseudulla, vieraalla maalla.....	59
Osa IV: reikä jäässä.....	71
Osa V: kolmas silmä.....	89
Osa VI: maantielle.....	123
Osa VII: kosmisia laajentumia	149
Osa VIII: Siinai	163
Osa IX: rahvaan kulttuurivallankumous.....	189
Osa X: vuosi '61	215
Osa XI: whr the f were u last nite?	245
Osa XII: suosta suohon.....	259
Osa XIII: majuri	309
Osa XIV: ehtoollinen	339
Osa XV: hullu munkki	353

XVI: Gendunin runo.....	363
XVII: takaumia 1991 - 1999.....	365
XVIII: Stunden gemeinsamen Atems.....	385
Osa XIX: Parodiso.....	401
Osa XX: kuolinsyitä	419
Osa XXI: kirjan viimeinen luku.....	441
Osa XXII: Vantaa, revisited	457
Osa XXIII: Ithaka.....	481

Osa I: paluu

Puoli seitsemältä avaan hotellihuoneen verhot. Kaupan rouva kadun toiselta puolelta kyykkii jalkakäytävällä ja pesee hampaita. Muki on sininen. Rouva tervehtii. Nainen kahden pienen tytön kanssa vie lehmii jonnekin, minkä saatan ajatella laitumeksi. Kukot kiekuvat. Ne olivat aloittaneet viiden aikaan. Seitsemältä kiljui sika. Kahdeksalta lähdemme ajamaan ylös Jinshan vartta. Tielle on romahtanut osa rinnettä. Tunnin raivaamme lohkareita. Tietä kunnostavien siirtotyöläisten leirin laidalla makaa nuori tiibetiläisnainen niityllä, niitty kukkii, nainen nukkuu, puro solisee. Taivas on sininen ja valkoinen. Purossa me raivaustöiden jälkeen huuhtelimme kätemme, ja kun olemme lähdössä, ylärinteestä tulee khampaheimon mies punaisessa otsahuivissa ja vilauttaa kieltä, tervehdyksen. Kalsang vilkaisee minua ja virnistää.

1

Eräänä maaliskuisena tiistai-iltana palasi muuan mies Suomeen. Kutsuttakoon häntä Kotkakseksi. Luultavasti oli vuosi 1999. Lentokentältä Kotkas ajoi taksilla kotiinsa Vantaan Rekolaan, nousi autosta, sytytti savukkeen ja seisahtui pihamaalle, ehkä niin kuin tietynlaisilla, vanhenevilla ja jonkin ikivanhan rituaalin vielä hämärästi muistavilla miehillä tapana on ollut, ja astuttuaan sitten, mielijohteesta tai silkasta johduksesta, nuo muutamat askeleet kotipolulta jäiselle nurmikolle, ehkä jo aavistaen, ehkä saapumisen iloa pidätellen, hän makuuhuoneen ikkunasta näki, miten joku siellä nai Irinaa, hänen silloista vaimoaan. Illan valo oli niukkaa ja terävää. Valo oli arkipyhäistä. Kello kävi ehkä kahdeksaa.

2

Kello käy ehkä jo yhdeksää, ja kujilla on hiljaista; äänettömyyttä korostaa vain jokin satunnainen auto joka lähenee ja loittoaa, katoaa Lahden moottoritien suuntaan. Siellä täällä jokin ikkuna on valaistu; ihmiset odottavat television pääuutisia, valmistautuvat iltatoimiinsa, yön harsoisiin tunteihin, uuteen päivään. Joskus etäämpää kuuluu junan ääni; K-juna on matkalla Keravalle, kaiketi? Täällä, kolmannen kehätien takana, illat käpertyvät vaimean hillitysti, satunnaiset valot pikemminkin sulkevat kuin avaavat tilaa, mutta olkoon tuo nimenomainen kevättalvinen ilta nyt kuulaasti pimenevä ja kirpeä, raikas, ja savuketta jäiseen nurmeen tumpatessaan Kotkas tuntee lämmön nousevan maasta pohkeisiin ja kurkunpäähän, reisiin: leuka vavahtaa, ja rintakehä. Kurkussa tuntuu savukkeiden karheus, ja tuohtunut ääni Kotkaksen tajunnan liepeissä, väsymyksen vahvistaman tinnituksen takana, toistaa itsepintaisesti yhtä ja samaa virkettä.

Veränn nyp poika perkele ne pernavavot suaraan äläkä tollai vempulotte!

Käheä, miehinen ääni nousee ja laskee. Niin kuin Nasdaqin indeksi? Hameen helma sesonkien mukaan? Eikö noiden joskus sanottu korreloineen? Puoliksi unohtunut murre kaikuu vuosikymmenten kovertamassa tilassa, kutsuttakoon tilaa muistiksi – myös tila on kehnohko metafora – ja muistin objekti on tappio, defeat sekä loss, ja juuri nyt

tappio konkretisoituu vanhan puheenparren vastenmielisyysdessä, kipuna tai kivun kaikuna selässä, taakkana hartioissa, melankoliana maksassa. Jossakin ovi kolahtaa, etäämpänä lumi ja karkea sora rouskahtavat kulkijan askeleen alla, yhä viettelee maantie katkeralla ilollaan, ja niin täällä ihmiset menevät ja tulevat, syntyvät, kuolevat, tekevät töitä ja toimittavat asioitaan, ja miten jatkaa? Miten esimerkiksi sinä, joka vihamielisen nurkanvaltaajan lailla yrittänyt jo tunkeutua tähän tiedostoon¹, tahdot jatkaa kertomusta jonka loppu oli tuossa, ja kysynkö minä tätä nyt, kuoleman jo raapiessa minunkin tuulen huuhtomaa persettäni, vain tottumuksesta, vain unohtaakseni, vain hetken vielä torjuakseni olemattoman hirvittävyyttä tai edes tämän harmaana hehkuvan illan köyhdytettyä ikävää? Vai alanko jo aavistaa? Kotkas kaivelee taskujaan. Hän sytyttää uuden savukkeen. Vanhan miehen ääni, karhea korvamato, jankuttaa yhä: Paasnyp poika sää viä tosa iässä se tupakki pojjes. *Paav vaikka olki kissan persiisiin ja imes siältä.*

Sytytin savukkeen. Katselin Kotkasta, vähän mietteissäni. Mitä minä hänelle ja hänellä teen? Miksi en pidä tavasta jolla aloitin tämän tekstin? Miksi en pääse siitä irti? Miksi yritän mahdotonta, ja vain sitäkö kannattaa yrittää? Ehkä myös alan jo aavistaa? Ehkä alan löytää itseni, tulla kypsässä, ylikypsässä iässä näköisekseni? Kotkakselle olen

¹ Hei, rakas käyttäjä sic.fi. Olemme asentaneet yhden RAT-ohjelmiston laitteeseesi. Tällä hetkellä sähköpostiosoitteesi on hakkeroitu (katso, nyt minulla on pääsy tileihin).

Olen ladannut kaikki luottamukselliset tiedot järjestelmästäsi ja saan lisää todisteita. Mielenkiintoisin hetki, jonka olen löytänyt, on videoita, missä olet masturboida.

Lähetin minun virukseni pornosivustolle, ja sitten asensit sen teidän käyttäjärjestelmään. Kun napsautat painiketta Toista porno video, tuolloin troijalainen laitaui laitteeseesi.

Asennuksen jälkeen, etukamera ampuu videota kun masturboida, lisäksi, ohjelmisto on synkronoitu valitsemasi videon kanssa. Tällä hetkellä, ohjelmisto on kerännyt yhteystietosi sosiaalisista verkostoista ja sähköpostiosoitteista. Jos haluat poistaa tiedot, lähetä minulle 500\$ BTC (kryptovaluutta). Tämä on minun Bitcoin-lompakko: 14wwLMRPMK5ZYXQHhHXg7Ui9fHnPk6W2Pu

Sinulla on 48 tuntia tämän kirjeen lukemisen jälkeen. Kauppasi jälkeen poistan kaikki tietosi. Muuten, lähetän videosi juhliin kaikille kollegoille ja ystäville!!! Ja nyt olla varovainen! Käy vain turvallisissa sivustoissa! Hei hei!

Kotkas on itse itsensä rikkonut peili vailla ehyitä henkilöitä. Esseeromaani väärentää suurten ikäluokkien menestystarinan suomalaisen rahvaan kulttuurivallankumoukseksi. Kumouksen sytyttivät Väinö Linna ja Urpo Lahtinen ja se päättyi Vantaalle, koko Suomen vantoille, tähän lopulliseen onneen vailla paikan hengen ja menneisyyden kahleita.

Kotkaksessa Satakunnan särkyneet kylät etsivät peiliä Kiinasta ja kukoistavista tiibetiläiskylistä, väärennöksiä nekin. Onko mennyt pelkkiä oheisvahinkoja ja tuleva huijausta?

Kotkaksen, tutkimusten mukaan onnellisen miehen, elämä on syvältä.

Kotkaksen varjo, Sä-Passiivi, hakee Kiinan takamailta paikkaa jossa voisi itse tehdä edes oman kuolemansa ja löytää oman kuolinsyynsä.

Jos ***Kotkaksella*** olisi ääniraita, siinä riitelisi kiinalaisen katusoittajan karhea erhu suomalaisten rekilaulujen kanssa, Rollarit ja Irwin laulaisivat toisiaan *suohon*, ja juuri suo on ***Kotkaksen*** kantava aihe. Se kiehtoo ja kammostaa, upottaa.

ISBN 978-952-65445-0-2

www.pohdinmylly.fi